

BEX HOGANOVÁ

OSTROVY
BOURE
A UTRPENÍ

ZMIJE

Zmije

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Bex Hoganová
Zmije – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

BEX HOGANOVÁ

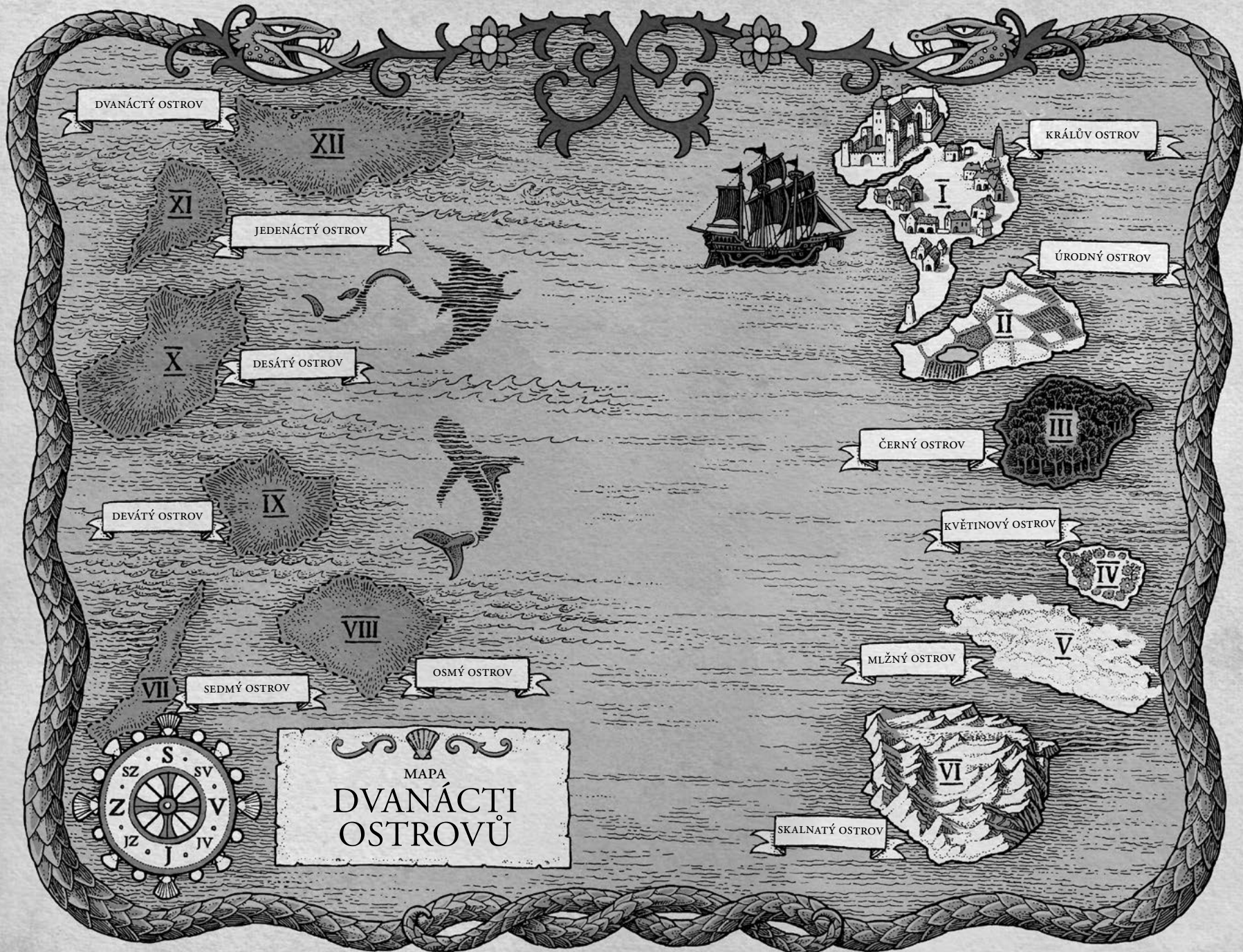
OSTROVY
BOUŘE
A UTRPENÍ

ZMIJE

COO
BOO

Pro Karu a Odette.
Hodíme se k sobě, ne?

DVANÁCTÝ OSTROV

XII

KRÁLŮV OSTROV

XI

JEDENÁCTÝ OSTROV

ÚRODNÝ OSTROV

X

DESÁTÝ OSTROV

III

ČERNÝ OSTROV

DEVÁTÝ OSTROV

IX

KVĚTINOVÝ OSTROV

IV

VIII

OSMÝ OSTROV

V

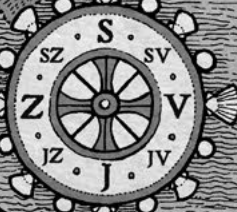
MLŽNÝ OSTROV

VII

SEDMÝ OSTROV

VI

SKALNATÝ OSTROV

MAPA
DVANÁCTI
OSTROVŮ

Nepotřebuju toho ptáka pitvat, abych poznala, jak zemřel. Před chvílí jsem viděla, jak naletěl přímo do stěžně, jeho bezvládné tělo pak dopadlo na palubu, a když jsem ho zvedla, cítila jsem mezi prsty jeho roztržitěnou lebku. Smrt ale není to, co mě nezajímá. Já chci vědět, jak žil.

Při prvním řezu začne krev stékat po ptáčkově peří a mně na ruce. Je ještě teplá. Otrů ji. Ne proto, že bych se jí štítila, ale protože potřebuju vidět, co se skrývá pod ní, jeho drobné orgány skryté mezi kůstkami. Předchozí pokusy mě naučily, že musím s tělem zacházet jemně. Jediná chybička a křehké tělíčko se zhroutlí do sebe a uvnitř navždy pohřbí všechna svá tajemství.

Zaklepání na dveře přijde znenadání a poleká mě tak, že povyskočím. Nad nechtěným vyrušením tiše zanařádám, zabalím ptáčka do kusu látky a schovám ho do opodál stojící truhly. Nedbám na to, že by krev mohla prosáknout látkou a ušpinit mi věci. Kdyby mi na tohle přišli, bylo by to mnohem horší.

Otrů si ruce do čista, otevřu dveře jen natolik, nakoľik je nutné, pro případ, že jsem přehlédla nějaký usvědčující důkaz, je to ale jen jeden ze členů posádky a to, že je tu nerad, je přímo očividné.

„Chce s tebou mluvit kapitán,“ řekne.

„Díky,“ odpovím mu a on se spěšně vzdálí.

Už dávno jsem se naučila, že kapitána není radno nechávat čekat, a tak pohledem zběžně přelétnu své šaty

a pátrám po skvrnách. Rychle si vymyju zbytky krve zpod nehtů a vydám se podpalubím k jeho kajutám.

Když je mójím, někteří členové posádky mě pozdraví. Jiní si mě vůbec nevšímají, těžkou hlavu si s tím ale nedělám. Mezi Hady si člověk musí uznání zasloužit a já jsem zatím neudělala nic, čím bych si ho vydobyla.

Tři z nich stojí opodál v hloučku a něco si šeptají. Když kolem nich procházím, otočí se ke mně zády, a tím mě z rozhovoru vyloučí, přesto ale zaslechnu, co si říkají.

„Já slyšel, že na Západě jsou někde ještě pořád mágové, kteří by vám dokázali odtavit maso z kostí jedním jediným slovem.“

Při zmínce o magii mi naskočí husí kůže. Ať už jsou mágové skuteční nebo ne, mnohem radši bych se teď střetla s jedním z nich než s kapitánem, jakkoli jsou podle příběhů krutí.

Před kapitánovou kajutou na mě někdo čeká. Na strážě tu stojí Bronn, nejsmrtonosnější muž z celé posádky. Má vyhrnuté rukávy a já se, seč můžu, snažím nedívat na jeho opálené paže: jsou silné a smrtící, vím ale taky, jak dokážou být jemné. Díky nim jsem se kdysi cítila v bezpečí. Teď slouží jen k ochraně kapitána a k vykonávání jeho nechutných rozkazů. Spolknu hořkost, která se mi nastřádá v ústech během okamžiku.

Když Bronn uslyší, že se blížím, otočí se a téměř nezatelně kývne na pozdrav. „Očekává tě,“ řekne, otevře dveře a mávnutím ruky mi naznačí, abych šla dál.

Kajuta je navržena tak, aby zastrašila zajaté nepřátele, a já na ní nenávidím úplně všechno, obzvláště kusy těl bizarně vystavené ve sklenicích na polici. Ve vzduchu se vznáší pach smrti, což je, předpokládám, záměr.

Za stolem obklopeným poklady, které dokazují jeho nadvládu nad Východními ostrovy, a se svým mořským supem Talonem na bidýlku za zády sedí kapitán.

Můj otec.

Není sám. Po boku mu stojí jeho první důstojník a nejstarší přítel Cleeve, kterému bych měla říkat strýčku, ale moc mi to nejde, protože je to krvelačný chlípák a já ho z duše nenávidím.

Před stolem stojí dva členové posádky a mezi sebou drží spoutanou, těžce zbitou ženu. Poznám v ní ženu z našich nováčků, ačkoli si nevybavuju, jak se jmenuje.

Bronn se tiše přesune ode dveří a postaví se z druhé strany mého otce. Cítím, že to, co se stane v následujících okamžicích, se mi nebude líbit. Pokusím se promluvit co neklidněji. „Přál sis se mnou mluvit?“

Pohled otcova osamoceného oka se setká s mým. Na místě, kde by mělo být to druhé, je změt jizev. Jeho vrásčitá tvář neodhaluje žádné emoce. „Marianne, díky, že ses k nám připojila.“ Říká to, jako by na mě navzdory mému bleskovému příchodu museli čekat. Typické. „Rád bych si vyslechl tvůj názor na záležitost týkající se jednoho člena naší posádky.“

Pokývne na své muže a ti surově přivlečou hadí zajatkyni přede mě. Nemůžu si pomoci, ale ucítím pach strachu, který se mísí s jejím potem a krví.

„Tuhle lůzu,“ naváže otec, „chytili, když kradla vodu ze sudu.“

Moje srdce udělá kotrmelec. Krádež přídělů je hrdelní zločin a nechce se mi ani myslet na to, čím už tuhle ubohou ženu stihli potrestat. Anders, tak se jmenuje. Ulevilo se mi, že jsem si vzpomněla.

„Co máme podle tebe s touhle zlodějkou udělat?“ Ta otázka v sobě nese tolik, že se mi zdá, jako by se celá kajuta začala točit.

Zhluboka se nadechnu s vědomím toho, že se na mě upírají všechny oči v místnosti, čekají na mou odpověď a pátrají po jakékoli známce slabosti. Očima se střetnu s pohledem obviněné. Vidím v něm zoufalství. Naději, že budu shovívavá. Nemůžu jí udělit milost, to je jasné. Napadne mě, že by měla možná za svůj čin zaplatit ztrátou části těla, jíž byl spáchán – snad rukou nebo možná jazykem? Skoro vyprsknu smíchy – pomyslení na to, že bych nařídila něco takového, je absurdní. Celá tahle věc ale k smíchu vůbec není.

„Její zločin je závažný,“ řeknu a doufám, že můj hlas zní tak autoritativně, jak bych si přála, „a nelze jej prominout.“ Podívám se otci do tváře a zahlédnu v ní záblesk triumfu. „Zavřete ji do cely a vysadte ji na první písčíně, kolem které poplujeme. Sama uvidí, jakou žízeň bude mít pak.“

Jakmile vynesu svůj soud, jiskra uspokojení z otcovy tváře zmizí. Selhala jsem. Tohle slyšet nechtěl. Letmo se podívám na Bronna a doufám, že v jeho výrazu uvidím pochopení, obdiv nebo uznání. Jeho obličej je ale jako vždycky kamenný a neodhaluje vůbec nic. Začne ve mně bolestně vřít vztek. Jako by mi záleželo na tom, co si myslí.

Anders vycítí, že je její osud zpečetěn, a začne žadonit, prosit mého otce o odpuštění, vzápětí ji ale jeden z jejích vězňatelů umlčí prudkou ranou do tváře.

Otec se otočí ke Cleevovi. „Udělej to.“

Když Cleeve vykročí zpoza stolu, objeví se mu na tváři krutý škleb. Třemi kroky dojde k vězenkyni a podřízne

jí hrdlo. Talon několikrát mávne křídly, těžko říct, jestli je to výraz souhlasu, nebo odporu. To bleskové rozhodnutí – jeho brutalita – způsobí, že se mi udělá špatně, donutím se ale neuhnout pohledem. Je to koneckonců důvod, proč jsem tady. Anders byla od začátku odsouzena k smrti. Otec jen doufal, že ten rozsudek vynesu já. Dobře ví, že to není poprvé, co jsem přihlížela tomu, jak se někomu z očí vytrácí světlo života – donutil mě k tomu bezpočtukrát. Pořád ale doufá, že pokud podstoupím všechno, co považuje za nezbytné, změní mě to. Nechápe, že já se měnit nechci.

„Uklidte ten bordel.“

Kapitánovi muži okamžitě zareagují a odvečou tělo z kajuty. Nechává za sebou krvavou stopu, jako by naposledy volalo o pomoc. Tu zprávu ale nikdo nevyslyší. Jen ji smažou.

Když zůstaneme v kajutě sami dva, otočí se otec ke mně a já očekávám, že naplno zakusím jeho vztek. On ale neřekne nic, což rozhodně působí ještě zlověstněji. Přeju si, aby se jeho muži vrátili. Když konečně promluví, zní jeho hlas nebezpečně mírně. „Věděla jsi, co po tobě chci.“

„Ano.“ Nemá cenu to zapírat.

„Tak proč, Marianne? Proč neustále vzdoruješ?“

Jak mám odpovědět? Nemůžu přiznat pravdu, rozhodně ne jemu. Nikdy. Ne pokud chci zůstat naživu. Místo toho se pokusím říct mu zhruba to, co by si asi přál slyšet. „Já se snažím, otče. Jednoho dne budu schopná udělovat takové rozkazy, jaké ode mě žádáš.“ Při té lži se mi hlas trochu zachvěje, zdá se ale, že si toho nevšiml.

Přejde k oknu a zahledí se na inkoustově modré moře.

„Pamatuješ se na to, když jsi byla ještě malá? Sedávalas tu se mnou a připravovala jsi lodičky na bitvu, rozeštavovala je na mých mapách. Vždycky jsi roztavila pečetní vosk a pokapala je jím. ‚To je jako krev,‘ říkávalas. Měl jsem tě tehdy ztlouct, protože jsi zničila spoustu papírů. Ale neudělal jsem to. Zdála ses být tak slibná a já byl tak hrdý.“

„Myslím, že mám na prstech ještě pořád jizvy od popálenin,“ řeknu a trochu se usměju.

„A stejně jsi nechala všechen svůj potenciál přijít vniče, až z něj nezbylo nic víc než slabost. Víš přece, co to znamená. Víš, k čemu mě nutíš.“

Samozřejmě že to vím. Můj tichý odpor si vždycky žádal svou daň. Otec mi podá dýku.

„Prosím,“ řeknu, protože to dělat nechci. Znovu už ne. „Slibuju, že se budu víc snažit. Příště...“

„Vezmi si ji.“ Není to jen rozkaz, je to výzva.

Pořád ještě odmítám a snažím se z toho vymluvit. „Kdybys mi dal ještě jednu šanci...“

Otec je během vteřiny u mě, obličej těsně u mého, hrubě si mě k sobě přitáhne. Čepel jeho dýky je příliš blízko mojí kůže. Dýchá rychle, popudila ho moje drzost. Pomalu mi dýku položí do dlaně.

Když o krok poodstoupí a opře se o hranu stolu, roztrěsu se. Není úniku. Nikdy není.

„Udělej to.“ Hlas se mu chvěje vzrušením.

Tváře mi zrudnou hanbou, když čepel přiložím k měkké dlaní. Na kůži se mi okamžitě objeví korálky krve, které se řinou po pokožce a kapou dolů na podlahu.

„Vidět tě tohle dělat mi nedělá žádnou radost,“ řekne otec, ačkoli jeho sadistický úsměv svědčí o opaku. „Je to ale pro tvé vlastní dobro.“

Říká to pokaždé, když mě donutí očistit tělo od slabosti a nerozhodnosti. Dřív jsem mu věřila. Teď prostě dělám, co musím, abych přežila.

Moc to nebolí, ne doopravdy, protože stačí jen trocha krve. Jen malá ranka. Jen taková, aby mi připomněla jeho autoritu. Jen aby mě ponížila. Poslouchám jeho obvyklý projev o tom, jak se mě snaží chránit, jak jsem svým vlastním nejhorsším nepřítelem a jak bych si mohla ušetřit spoustu bolesti, kdybych ho poslouchala. Zakončí ho stejnými slovy jako vždycky...

„Jsme válečníci, Marianne. A válečníci nejsou slabí.“

Přiblíží se ke mně, aby si vzal zpátky dýku, a mně se udělá špatně z toho, jak určitá část mě neustále touží po jeho uznání a chce se vrátit do doby, kdy jsem ho obdivovala. Před tím, než jsem se ho začala bát. Ustoupí zpátky, odvrátí se ode mě a já nenávidím, jak bezcenná si kvůli tomu najednou připadám. Tak nicotná.

Sáhne do jedné ze svých truhliček a vytáhne z ní hromádku látky, kterou mi podá. „Ty jsou pro tebe.“

Zmateně si od něj dar převezmu a dávám pozor, abych ho neušpinila od krve. Tohle není hadí úbor, ne, dárek je sametově hladký a jasně tyrkysový. Když látku rozprostřu, uvidím, že jsou to šaty, které by se od těch, jež mám na sobě, nemohly lišit víc. Bohaté vyšívání připomíná mořské vlny a výstřih i rukávy jsou zdobené perlami. Nedokážu si představit oděv, který by se na loď hodil méně.

„V nejbližší době očekáváme vzácnou návštěvu. Byl bych rád, kdybys na našeho hosta udělala dojem. Dokážeš to?“

„Samozřejmě.“ Konečně rozkaz, který opravdu můžu poslechnout.

„Dobře. Běž se převléknout. Pošlu pro tebe později.“

Dovolil mi odejít, a tak se otočím k odchodu. Dávám přitom dobrý pozor, abych neuklouzla na krvi před sebou.

Nutně potřebuju na vzduch, a tak zamířím na palubu. Jak se proplétám mezi Hady, kteří voskují palubu, aby dřevo ochránili před hnilobou, popadne mě poryv větru za sukni a ta se přede mnou vzedme. Šaty jsou nepraktičnost, se kterou jsem se smířila už dávno. Každému dávají najevo, že oficiálně ještě nejsem součástí posádky. Nikdy jsem ale v šatech neviděla nikoho jiného, a tak si myslím, že je to další způsob mučení, který si pro mě otec vymyslel. Nikomu kromě mě nevadí, že je neustále vláčím kalužemi, které se na palubě přirozeně dělají, a že mám sukni v jednom kuse promočenou. Už se nemůžu dočkat, až tyhle šaty vyměním za ty ještě nepraktičtější. Zírám nahoru mezi ráhnoví, do světla které se odráží od harpuny na hlavním stěžni, a na tu dálku nedokážu rozpoznat ani muže od žen. Tolik toužím svléknout tyhle mizerné hadry a připojit se k nim.

Dlaň mě pálí a já zatnu ruku v pěst s nadějí, že si mojí nejnovější potupy nikdo nevšimne. A taky že ne. Popravdě mi nikdo nevěnuje příliš pozornosti. Občas není těžké uvěřit, že jsem na téhle lodi neviditelná.

Smrt Anders mnou otrásla, ačkoli není ničím novým. První popravě jsem přihlížela, když mi bylo šest. Všichni se shlukli u kormidla a atmosféra byla tehdy tak hrozivá, že i já jako dítě jsem pochopila, že je něco strašně špatně.

Z vězení přivlekli nějakého muže. Očividně už tam nějakou dobu strávil. Byl v zuboženém stavu: vychrtlý, zbitý a špinavý. Vítr ke mně přivál jeho puch a mně se navalilo.

Kapitán se tyčil nad tím shrbeným chudákem a vyprávěl nám o jeho zradě. O tom, jak nezvládl splnit úkol, který mu byl svěřen. Nechápala jsem plně, co se to děje, dokud toho muže nepopadl a nepodfízl mu hrdlo. Vždycky to bylo hrdlo. Můj otec si potrpí na surovou smrt. Muž padl na kolena a pak se převrátil dopředu, krev vyvěrající z rány vytvořila kolem jeho těla podivnou svatozář smrti.

Neviděla jsem tehdy kapitána trestajícího neposlušného člena posádky. Viděla jsem svého otce vraždit neozbrojeného muže. A rozplakala jsem se.

Byla to nesprávná reakce. Otec zuřil, protože jsem ho zklamala a ponížila zároveň. Následovalo několik trestů, z nichž nejhorší bylo uklidit vysrážené svinstvo, které zůstalo na palubě poté, co tělo hodili do hlubin moře. Koho by napadlo, že šaty dokážou vsáknout tolik z člověka?

Možná to je ten důvod, proč si to pamatuju. Stojím na stejné části paluby jako tehdy a vidím místo, kde kdysi ležely důkazy té vraždy a vsakovaly se do dřeva naší lodi, i když teď už tam nic vidět není. Musela jsem podlahu třít a drhnout, dokud z paluby nezmizely všechny nachové skvrny, šaty si ale svou jizvu vysloužily natrvalo. I teď mám dojem, jako bych cítila kovový zápach krve, a tak popojdu dál a nechám minulost tam, kam patří. Viděla jsem od té doby přece umírat spoustu lidí. Až příliš.

Podívám se dolů na ledovou černou vodu, hrob mnoha námořníků, a napadne mě, proč by si někdo vybral nepokojné vlny místo pevné země. *Pannina odplata*, loď mého otce, klouže vlnami bez obtíží. Je to tichý predátor obávaný všemi obyvateli Východních ostrovů. Zrádné moře pro ni žádný velký problém nepředstavuje, viděla jsem ale, co se během bouří stává s menšími loděmi,

a vím, že oceán dokáže být stejně nemilosrdný jako kterýkoli jiný vrah. V hlubinách číhá jeho vlastní armáda, krutí zabijáci skrytí v temnotách, kteří vyčkávají na svou příležitost udeřit. Vodní obludy loví veškerou kořist včetně člověka a nejednu loď už pohltili obří hadí žraloci.

V jedné ze svých nejstarších vzpomínek se bezmocně otáčím pod hladinou, vlny mi hází končetinami a voda mi plní plíce. Cítím její tíhu. Tu nesnesitelnou, neproniknutelnou temnotu. Nepamatuju si, jak jsem do moře spadla nebo kdo mě pak vylovil, ten strach je ale tak hmatatelný, jako by se to stalo teprve včera. Když se na něj pokusím zapomenout, mé sny mi ho zase připomenou.

Pokud je *Panna* mým vězením, je oceán mým žalárníkem.

Je nemyslitelné, aby tohle kterýkoli Had cítil. Abych se já, dcera Zmije, bála vody? Je to má největší hanba a mé nejhorší selhání. Byla jsem koneckonců k tomuhle účelu zrozena.

Ať se mi to líbí, nebo ne.

Zaryju nehet do dřeva jednoho z ráhen a chci tak přenést svou bolest i na loď, chci, aby trpěla se mnou.

Jedinou útěchou mi je, že v sedmnácti mám vstup do řad Hadů teprve před sebou, a nejsem tak povinna sloužit ani svému otci, ani králi. Do mých osmnáctých narozenin zbývá ale už jen několik týdnů, a jakmile budu plnoletá, čeká mě Zasněžení, během nějž budu muset splnit řadu zkoušek, abych se nakonec mohla přidat ke svému otci a jeho mužům. Stanu se vražedkyní s královským pověřením, stejně jako všichni z otcovy padesátičlenné posádky. Každý z nich je dokonale vycvičený zabiják.

Kdyby to celé nebylo tak děsivě opravdové, nejspíš bych se tomu zasmála.

Ne že bych si nevážila Zmije a posádky, které velí. To ano. Před mnoha stoletími jmenoval král Východu první Zmiji a přiřkl jí úkol velet královské flotile a bránit Dvanáct ostrovů před hrozbami z Velkozemě daleko za mořem. Zmije se zodpovídá pouze králi a její přítomnost je natolik děsivá a odstrašující, že si nikdo, kdo je při smyslech, nedovolí zpochybnit její autoritu na moři. Během mnoha let bitev, které zuřily mezi ostrovy a Velkozemí, dovedly Zmije královskou flotilu ke konečnému vítězství, a tak všechno bylo, jak má.

Čas plynul, a protože Velkozemě již nepředstavovala hrozbu, obrátily se Východní a Západní ostrovy proti sobě. Zmije se stala nejvražednější zbraní krále Východu,

prostředkem, který dokázal zlikvidovat kohokoli, kdo ho ohrožoval. Ačkoli od války uplynulo už mnoho let, stala se Zmije symbolem strachu a je známo, že její muži neváhají udělat cokoli, jakkoli nepříjemné to je, co pomůže udržet mír na Východních ostrovech.

Takže ano, můj otec je sice krutý, má k tomu ale dobrý důvod. Chráníme Ostrovy. Chráníme i jejich obyvatele. A já musím najít způsob, jak se smířit s násilím, pokud jim mám sloužit tak, jak chci a jak musím.

Jen nevím, jak to udělat.

Koutkem oka zachytím pohyb, který mě donutí podívat se nalevo, kde plavčík Toby zápasí s lanem. Je momentálně jediným dítětem na *Panně*, přidal se k nám, když jsme naposledy kotvili na Prvním ostrově před šesti měsíci. Otec jen zřídka strpí děti na palubě a nejsem si tak docela jistá, proč udělal výjimku zrovna u Tobyho, protože nemá k plavbě ani trochu vlohy. Dojdu k němu a ukážu mu, jak uvázat uzel, o který se snaží. Nic neřekne, ale než odpeláší pryč, nervózně se na mě usměje. Málomluvný kluk.

Zatímco se za ním dívám, všimnu si, že na mě zírá lodmistr Ren. Usměju se na pozdrav, on se ale jen zašklebí a pak se vrátí ke křížovému stěžni. Málomluvný muž.

Při tichém zaskřípání paluby se ohlédnou, když ale uvidím, kdo to je, okamžitě se uvolním.

Grace, jediná z Hadů, kterou kdy ráda vidím. Uniforma jí padne jako ulitá a poskytuje tak jejím pohybům naprostou svobodu. Nemá u sebe žádné zbraně, protože samotné její tělo je zbraň – hbitá, silná, smrtící. Stojí vedle mě a s pochmurným výrazem hledí na moře.

Když nepromluví, pokusím se nepříjemné ticho vyplnit já. „Děje se něco?“

Nakloní hlavu a vypadá u toho trochu jako panter. Její neuvěřitelně černé oči se zadívají do mých, které mají spíš barvu bláta. „Slyšela jsem o Anders.“

Pokrčím rameny.

„Nezabilas ji.“

Snad už po sté začnu přemítat nad tím, co si o mně Grace asi myslí. Je o sedm let starší než já a je také nejuznávanější ženou v celé posádce. Mnoho let mě trénovala v boji a ví naprosto přesně, čeho jsem schopná a jak moc se držím zpátky – přesto ale neřekne nic. Ani jednou neprozradila otcí, že jsou mé schopnosti mnohem lepší, než předstírám. Má snad podezření, že raději léčím, než zabírám? Dokáže v mém srdci vycítit nedostatek ochoty vraždit? Nebo si snad stejně jako otec myslí, že se časem naučím být jednou z nich, královým zabijákem? Je téměř jako moje sestra, dokud se ale bude zodpovídat kapitánovi, nemůžu jí plně důvěřovat. Nemůžu plně důvěřovat nikomu z nich.

„Prý budeme mít návštěvu,“ řeknu, a dost okatě tak změním téma.

„Je to tak. Měla by ses jít připravit.“

Ukážu jí ty odporné šaty. „Vidělas, co si mám vzít na sebe?“

Zvedne jedno obočí a šaty si ode mě vezme. „Tak pojd. Pomůžu ti.“

Po cestě na dolní palubu se na ni znova úkosem podívám.

„Takže na koho že to musím dnes udělat dojem?“

„Kapitán ti to neřekl?“ Vypadá překvapeně. „Evidentně nás svou přítomností poctí sám princ Torin. A ještě než se zeptáš – nemám sebemenší ponětí proč.“

Královská návštěva? To jsou mi novinky. Když otec potřebuje zavítat ke dvoru nebo obdržet nové rozkazy,

vždycky zakotvíme na Prvním ostrově. A vždycky se tam vydává sám. Nikdo z *Panny* s ním nechodí, protože král si své záležitosti vyřizuje raději v soukromí. Pokud je mi známo (a musím přiznat, že toho o těchhle věcech vím jen málo), nezná některé z temnější rozkazů svého otce dokonce ani sám princ. Zajímalo by mě, čím nápad tahle návštěva byla. Otcův, nebo králův? A proč zrovna teď?

Zdá se, že se toho o princovi moc neví, vytvořil si kolem sebe docela tajemnou auru. Někteří říkají, že je to zbabělec, který se neustále schovává, a tak špiní jméno svého otce, jiní zase, že je to učenec, který zasvětil život knihám. Slyšela jsem dokonce klepy o tom, že tajně pod skrytou identitou proti svému otci bojuje a že se mnoho let vůbec neviděli. Ať už je pravda jakákoli, jedno je jisté: princ se na veřejnosti ukazuje jen zřídkakdy. A teď se chystá sem. Nevím, co má můj otec za lubem, ale nejspíš to nebude nic dobrého.

Jakmile dorazíme do mé kajuty a zavřené dveře za námi vykouzlí falešný dojem bezpečí, trochu si oddychnu.

Je to tu stísněné. Prostor podél celé jedné zdi zabírá lůžko a je tu jen pár dalších kusů nábytku. Ostatní předměty v místnosti bych dokázala spočítat na prstech jedné ruky: oblečení, nůž, truhla, lavor a nočník.

A teď ta nová róba.

Mrsknu ji na zem a plácnu sebou na palandu. Grace se předkloní, aby šaty sebrala, a protáhne obličej.

„Odkud kapitán vyhrabal tyhle?“

„Tak na to se neodvažuju ani pomyslet.“ Možná patřily ženě, kterou si pozval do své kajuty, když jsme poslední kotvili. Možná je stáhl z něčí mrtvolky. Ať tak nebo tak, nechce se mi o tom moc přemýšlet.

Grace šaty oprašuje s pobaveným výrazem. „Víš ale, že budeme potřebovat víc než jen nové šaty, abychom z tebe udělali dámu, že jo?“ Štouchne mě do žeber.

S předstíraným rozhořčením si povzdechnu, nakonec se ale zvednu z postele a postavím se. Ať už to mám za sebou.

Grace mi pomůže se obléknout. Zjistíme, že róba má spoustu vrstev, které vytváří nabíranou sukni a živůtek s hlubokým výstřihem tak těsný, že se stěží můžu nadechnout.

Když mi upravuje stuhý na zádech, zatoulám se ve vzpomínkách k dobám, kdy tu se mnou trávila o samotě mnohem víc času. Byla jsem tehdy ještě malá a ona byla jednou z mála, kdo si mě všímal. „Pamatuješ se na ty příběhy, které jsi mi kdysi vyprávěla?“

Grace jednu ze stuh pevně utáhne. „Jaké?“

„O kouzlech. O Mázích.“

Tolik jsem si přála věřit, že byly skutečné. Možná to ještě pořád chci.

Odmílí se. „Ale jo. Jak sis na to vzpomněla?“

Pokrčím rameny. Ačkoli podle učebnic dějepisu opustila magie Východ již před stoletími, je stejně tak dobře možné, že nikdy neexistovala a jen se o ní mluvilo. Já ale vždycky hltala jakoukoli zmínku o kouzlech, milovala jsem útěky do světa legend zabydleného mytickými stvořeními, jako by mě snad nějak mohla ochránit před realitou.

„Překvapuje mě, že si to pamatuješ.“

Zmlknu. „Nemám na výběr zrovna hromadu šťastných vzpomínek.“

Grace se zlehka dotkne mé paže a opře mi bradu o rameno. „Byly to jenom pohádky, kterými jsem se tě snažila uspat. Moc na ně nedej.“

Můj úsměv ochabne. Trochu jsem doufala, že mi nějaký z těch příběhů poví teď, aby mě ukonejšila, ale to, jak je zavrhla, mě zabořilo.

Odkášli si a změním téma. „Možná bych se měla trochu učešat, co?“ Popadnu jednu ze svých loken.

„Tvoje vlasy vypadají dobře tak, jak jsou,“ odvětví Grace, já ji ale ignoruju a místo toho se snažím donutit zacuchanou hřívou ke spolupráci a vytvořit z ní na vršku hlavy cosi, co považuju za nelichotivou hroudu.

„Co říkáš?“ kývnu na Grace, ale neodpoví mi. Ačkoli stojí za mnou, cítím změnu v její náladě a zamračím se. „Co je?“

„Nic,“ odvětví až trochu moc lhostejně. „Jen si myslím, že by sis měla nechat vlasy rozpuštěné. Přece jen to tak vyžaduje tvůj otec a rozhodně ho nechceme naštvat, ne?“

To je pravda. Rozpuštěné vlasy jsou podobně jako šaty jen další připomínkou toho, že oficiálně ještě nepatřím mezi členy posádky. Jen když jsem sama, občas si vlasy svážu dozadu a užívám si, že mi pro jednu nepadají do očí.

Grace se postaví přede mě a na chvíli má podivný, vzdálený výraz, pak se ale okamžitě začne zase soustředit. „Na tohle si teda kapitán stěžovat nebude,“ řekne se spokojeným úsměvem.

„Díky.“ Bez ní bych se pravděpodobně ještě teď topila v té spoustě látky.

Sedíme spolu na závěsném lůžku, lehce se pohupujeme a ona mě zaskočí tím, že vezme mou ruku do své. To gesto se zdá podivně mateřské a na jednu pitomou chvíli mám dojem, že se rozbřečím. Rozptýlím se tím, že očima sleduju obrysy bílých skvrn na její kůži. Nedosta-

tek pigmentu jí na rukách vytváří maličké ostrůvky. Má je i na pažích, už dřív jsem je zahlédla vykukovat z rukávů. Když jsem byla mladší, představovala jsem si, že má na těle celou mapu. Svůj vlastní svět.

„Nejspíš bys měla začít trénovat intenzivněji,“ nadhodí.

Nic na to neodpovím, protože ani všechny tréninky na světě nemůžou vyřešit mé problémy.

„Jo a Marianne? Asi není na škodu věřit v kouzla.“

„I když jsou jen součástí nějakého hloupého příběhu?“

Grace se na mě šibalsky zašklebí. „Takové příběhy nejsou.“

Když odejde a já nemám na práci nic lepšího než čekat, až mě zavolají, vytáhnu mrtvého ptáčka. Jakmile truhlu, kam jsem ho skryla, otevřu, zápach se mi zahryzne do hrdla. Tělíčko se už začalo rozkládat a jiskra života, která se v něm ještě držela, dokud bylo teplé, je nenávratně pryč. Ten mě už nic nenaučí. Sakra. Otevřu okénko, na tvář mi dopadne sprška vody a přenechám tělíčko oceánu. Možná z něj nakonec bude chutná jednohubka pro nějakou hladovou hlubinnou potvoru, takže jeho smrt nepřišla nazmar.

Vím, proč Grace chce, abych trénovala víc. Myslí na mé Zsvěcení. Tajný rituál je pro každého člena posádky jiný. Jednou jsem se jí zeptala, co můžu čekat. Než odpověděla, na chvíli se odmlčela.

Nesmíš se ptát. Já odpovědět. Můžeš jen selhat, nebo uspět. Tak to je.

To, že jí moje Zsvěcení zjevně dělá obavy, mi na sebevědomí moc nepřidalo. Ona se nebojí ničeho.

Osobně nevím, z čeho mám větší strach: jestli ze Zsvěcení, nebo z toho, co přijde po něm. Jak dlouho bude

trvat, než dostanu svůj první úkol? A co pak? Budu muset někoho zabít? Mohlo by se to stát. Dokázala bych to. O to se Grace postarala. Měl by být život ale brán na tak lehkou váhu? Může ho ukončit rozmar jediného člověka?

Jedna věc je ale vyhybat se otcovým rozkazům teď a jiná vzpouzet se mu jako kapitánovi, který přebírá rozkazy od krále.

Podívám se na řeznou ránu na své dlani. Možná měl otec pravdu. Možná jsem příliš slabá.

Moje mysl se odpláží od těch myšlenek a místo toho se vrátí k nadcházející návštěvě prince. Vzhledem k nekončné rozlehlosti oceánu je tohle skutečně podivné místo na setkání.

Jsme blízko neviditelné hranice, která odděluje Východní vody od Západních. Je to hranice, kterou nikdy nepřekračujeme – Západní ostrovy nepodléhají králi ani komukoli jinému a od doby, kdy válka narušila jednotu Dvanácti ostrovů, se ty Západní proměnily v ruiny. Zbývají z nich jen příběhy předávané šeptem z generace na generaci vyprávějící o bezpráví, zuřivých klanech a zlých stvořeních z hlubin. Říká se, že na Západě přebývají poslední z mágů, kteří se dnes oddávají krutějším kouzlům než v dobách, kdy stáli po boku krále. Legendární mořská monstra vyvolávají strach v srdcích i těch nejotrořejších námořníků, ačkoli nejsou ničím jiným než pouhým mýtem. Všem se bude dýchat o trochu volněji, jakmile budeme od západních vod dál.

Tedy až na mě.

Už dlouho mě to, co leží za hranicí, neodolatelně přitahuje. Od malíčka jsem po Grace chtěla, aby mi vyprávěla příběhy o Východu a Západu. Tajemství obestírají-

cí zapomenutých Šest ostrovů mě láká stejně silně, jako jiné odpuzuje, a naplňuje mě touhou vrhnout se do neznáma. Předpokládám, že spíš než z hrdinství ten pocit pramení z mé touhy prchnout. Protože mám ale takové pohnutky jen já, dobře chápu, jak vypočítavé od otce bylo pozvat prince Torina právě do těchto neklidných vod. Snaží se ho zastrašit. Nechce se mi ani pomyslet na to, jakou roli mám v tom setkání sehrát já.

Až za několik dalších hodin se ozve zaklepání, které mě z kolotoče myšlenek vysvobodí. *Panna* se před chvílí přestala pohybovat, a tak vím, že jsme spustili kotvu. Když otevřu, stojí za dveřmi Bronn a na chvíli se na mě podivně zadívá. Trochu mě to zmate, pak si ale vzpomenu, že mám na sobě nové šaty. Bezpochyby se snaží potlačit smích.

„Co chceš?“ Ani se nepamatuju, kdy naposled přišel Bronn ke mně do kajuty.

Nakonec se mu podaří najít ztracenou řeč. „Princ Torin se blíží. Máš se dostavit na palubu.“

„To mám teda kliku,“ ujede mi. Nedokážu potlačit sarkasmus. Když se Bronn ani nepohne, dodám: „Klidně můžeš jít. Trefím sama.“

Dál nic neříká a jen tam stojí s výrazem tak znuděné lhostejnosti, že se našťavaně protáhnu kolem něj, neschopná skrýt svoje podráždění. Odkdy potřebuju doprovod na palubu *Panny*? Jde hned za mnou, ale nevšímám si ho. Hradba ticha, která je mezi námi už dlouho, je teď silnější než kdy jindy.

Je to poprvé, co hostíme na *Panně* královskou návštěvu, takže si nejsem úplně jistá, jaký uvítací výbor jsem očekávala. Rozhodně ale ne tenhle. Když dojdu na palubu, uvidím posádku nastoupenou v několika úhledně

vyrovnaných řadách. Mají na sobě kompletní uniformy: černé haleny a kalhoty překryté stejně černými plášti, které mají v pase pečlivě přepásané. Na hlavách mají kápě. Otec je připraven přivítat prince, Cleeve a Ren hned za ním a kousek od nich stojí Grace. Ačkoli s Hady žiju na jedné lodi, pochopím z pohledu na obřadně nastoupenou posádku v celé její smrtící kráse strach, který musí vyvolávat v srdcích našich nepřátel. A dost možná i spojenců.

Když se přiblížíme, otec vzhledne a s úlevou odhadnu, že ho můj zjev potěšil. „Marianne, tady tě máme. Vypadáš nádherně, dcero.“ Mluví hodně nahlas a já pochopím, že jeho slova nejsou určena mně. Patří posádce.

Očekávala jsem, že můj zjev vyvolá všeobecné pobavení, možná dokonce i tu a tam nějaké to uchechtnutí, soudě podle toho, jak několik mužů civí, má ale úplně opačný účinek.

„Děkuji, kapitáne,“ řeknu a snažím se tak dát najevo, že se hodlám chovat slušně. A taky musím, protože k naší lodi právě přirazila jiná, téměř stejně tak velká, s modrozeleným královským praporem vlajícím vedle vlajky Východních ostrovů. Loď je tak nádherně jasná, jako by měla jen zdůrazňovat temnotu, která trvale obestírá *Pannu*. Tedy s výjimkou mě samotné. Dneska v těch stupidních šatech vyčnívám jako maják.

Ren a Cleeve předstoupí, aby zachytili lana hozená královským kormidelníkem a přitáhli loď tak těsně k sobě, aby návštěva mohla přejít na naši palubu. Nejprve se na *Pannu* nalodí několik členů královské stráže s kopími obřadně přitisknutými k hrudi. Nedokážu se neusmát nad tím, že kdyby mělo mezi nimi a otcovými cvičenými zabijáky dojít k potyčce, neměli by sebemenší

šanci. Zajímalo by mě, jestli si princ Torin uvědomuje, jak zranitelný tu je.

Pak vkročí na palubu on. Představovala jsem si někoho staršího, možná trochu při těle ze všeho toho přepychu a sezení. Snad trochu arogantního. Muž, který se k nám blíží, je ale asi tak v mém věku, je dokonale oblečený a jeho silné štíhlé tělo napovídá, že do nečinného pasažéra na lodi má dost daleko. Kráčí s pýchou odpovídající jeho postavení, a ačkoli je jeho pohledná tvář napjatá, dokážu si představit, že se u dvora těší velké oblibě. Především mezi ženami.

„Princi Torine,“ řekne otec, postoupí kupředu a zkrčí ruce na hrudi, aby tak vzdal členovi královského rodu hold. „Vítejte na palubě *Panny*.“

„Je mi ctí, kapitáne Adlere,“ odpoví Torin sametově medovým hlasem. „Každý den se mi nepoštěstí dostat pozvání na nejobávanější loď v našich vodách.“

„Jsme rádi, že jste pozvání přijal.“ Nikdy jsem neviděla otce tak šarmantního – až dodnes jsem si neuvědomovala, že nějaký šarm vůbec má. „Dovolte mi představit vám mého palubního mistra Cleeva a mého loďmistra Rena. A tohle je Bronn. Můj nejlepší zabiják.“

Po očku se podívám na Grace, abych zjistila, co říká na to, že ji otec tak veřejně opomíná. Je přece jedním z nejstarších členů posádky. Její tvář neprozrazuje nic, mám ale podezření, že tohle není poprvé, co s ní můj otec jedná, jako by byla méněcennější než ostatní. Ať je jakkoli brilantní, má jednu fatální chybu. Je to žena. Všechny ženy na palubě musí bojovat rychleji a pracovat usilovněji, aby si vysloužily stejné uznání jako muži, a já lépe než kdokoli jiný vím, jak nízké mínění o nás otec má.

Princ Torin zdvořile kývne na každého, kdo je mu představen. „Je mi ctí se s vámi setkat, ačkoli vaše pověst vás samozřejmě předchází. Kde je ale má zaslíbená?“

Zírám před sebe a čekám, že se z lodi za ním vynoří krásná a elegantní žena, která se spěšně omluví za svůj pozdní příchod. Nikdo se ale neobjeví. A když se otec s falešným úsměvem na rtech otočí ke mně, dojde mi, že nikdo nepřijde. Protože tím myslí mě.

Večere jde z diplomatického úhlu pohledu dobře, já si ale nedokážu vychutnat jídlo, které mám před sebou, ať je jakkoli honosné, a i kdybych se rozhodla vypít všechen rum na světě, nedokázal by zklidnit mé myšlenky. Ne že by mi dovolili rum aspoň ochutnat. Otec mě drží zkrátka, zřejmě proto, aby zajistil, že se budu chovat, jak mám. Musí mu být totiž jasné, jak se po tom přepadení ze zálohy cítím.

Od chvíle, kdy mi na krk navlékli tuhle smyčku, jsem se snažila zachovat klid. Protože pokud se budu vzpouzet, pokud vyslovím nahlas, co si myslím, pokud budu na otce křičet, že nejsem nějaký zatracený majetek, se kterým může obchodovat, pak se ta smyčka utáhne a připraví mě o život. Takže tu tiše sedím, hraju svou roli a mezitím v mém nitru hoří vztek tak žhavý, že mi spaluje vnitřnosti.

Netušila jsem, co od prince Torina čekat, a když jsou naše prázdné talíře odneseny, aby uvolnily místo zákuskům, nevím o něm pořád zhora nic. Chová se přesně tak, jak by se princ chovat měl, se všemi hovoří jako se sobě rovnými, a ne jako s poddanými, a ke mně se chová přiměřeně pozorně. Jaké to mám nádherné šaty. Jak podtrhují mou krásu. Jak bude celý První ostrov z nadcházejících zasnub nadšený.

Ani jedno ze slov, které dnes večer vyslovil, však nezní upřímně či nefalšovaně. Je to, jako by hrál sám sebe, a třebaže ostatní možná obalamutil, mě nepřesvědčil ani na okamžik.

Tupé pulzování v dlani mi připomene, že otec sleduje každický můj pohyb, i tak se ale musím snažit ze všech sil, abych se dokázala dál usmívat. Jen jedna osoba u stolu vypadá tak nešťastně, jak se cítím já, a to osobní strážce prince Torina, který ačkoli je princovi věkem i výškou podobný, doprovází každý z jeho falešných úsměvů upřímným zamračením. Nemám mu to za zlé – nejspíš správně tuší, jak málo tu svého pána dokáže ochránit.

Když už není nic víc k jídlu a číše se znovu naplní, je jasné, že moje přítomnost nadále není nutná. Omluvím se a vytratím se. Kvůli své narůstající panice a kosticím korzetu téměř nemůžu dýchat, a když se vypořádám na palubu, doběhnu na příď a tam se svalím na zem. Otec mě touhle lští zaskočil zcela nepřipravenou. Jak je možné, že to se mnou nejprve neprobral? Je to snad trest za to, že jsem nedokázala přikázat, aby Anders zabili? Nebo mu na mně skutečně záleží tak málo, že je mu moje budoucnost naprosto ukradená? Cesta, kterou jsem se měla vydat, byla možná trnitá, aspoň jsem ji ale znala a celý život jsem se snažila být pro ni dost dobrá. A vždycky jsem si myslela, že až jednou přijde na vdávání, budu mít v celé věci aspoň nějaké slovo. Vždyť budu jednou kapitánka.

Podívám se směrem k figuře připevněné k nejzazšímu konci přídě. Je to žena vyřezaná z toho nejčernějšího dřeva na světě, naklání se dopředu, šaty a plášť jí vlají ve větru a kolem pasu má uvázané lano. Hrud' má pomalovanou šarlatově, krvácí jí srdce. Je to panna, po které je loď pojmenovaná. Je to moje matka. Otec o ní nikdy nemluví, jen jednou své pravidlo porušil a světil se mi s tím, že ji velmi miloval. Když byla krátce po mém porodu zavražděna, nechal figuru vyrobit ze dřeva nočního srdce

z černých lesů Třetího ostrova a přejmenoval loď. Tenhle oddaný čin mě přiměl věřit, že otec chápe sílu pravé lásky a bude jednou chtít to samé i pro mě. Očividně jsem se mýlila a teď vidím ženu připoutanou k lodi v novém světle. Neuniknu z *Panny* o nic víc než ona. Mám s tím kusem dřeva víc společného než kdokoli jiný na palubě. Paráda.

Slyším, že se někdo blíží, a tak vzhlednu. Bronn opustil hostinu. Stojí poblíž zábradlí, dívá se na moře, chová se záměrně nepřístupně, je ale dost blízko na to, aby mě mohl hlídat. Nejspíš se má ujistit, že neprovedu nějakou nepředloženost. Otec si nemůže dovolit ztratit tak cenný obchodní artikl.

„Tys to věděl?“ zeptám se ho a nejsem schopná skrýt vyčítavý tón, ačkoli je to dlouho, co jsme byli něčím, co by se snad dalo nazvat přáteli.

„Kapitán nám říká jen to, co je nezbytně nutné.“

„A co já?“ obořím se na něj. „Řekne někdo mně, co je nezbytně nutné? Třeba ty?“

Neříká nic, je netečný k mé bolesti a já se frustrovaně odvrátím. Byla doba, kdy by mi Bronn pověděl všechno, a jeho mlčení je teď o to bolestnější.

Bylo mi teprve pět, když se přidal k posádce *Panny*. Otec ho našel v docích, byl to sirotek, který přežíval díky krádežím z lodí. Měl velký potenciál a otec viděl příležitost přetavit mladého zlodějčka v zabijáka. Vzal ho na palubu jako plavčíka. Bronn rychle zahanbil polovinu posádky tím, jak hbitě se dokázal pohybovat po stěžních a ráhnoví. I když byl o tři roky starší než já, nevadilo mu, když jsem neustále chodila za ním. Sedával se mnou celé hodiny a trpělivě mě učil ty nejkomplicovanější uzly. Zbožňovala jsem ho.

Ale ten Bronn, se kterým jsem vyrostla, se muži, jímž se později stal, nepodobal ani v nejmenším. Muži, který dokáže zabít přesně a bez sebemenší námahy. S dokonalostí, s jakou ostatně dělá i všechno ostatní. Z těch dvou dětí, které na lodi vyrostly, měl být dědicem mého otce on.

Všechno se změnilo s jeho Zasvěcením. Přestal se mnou mluvit a začal si zacházet, jen aby se mi vyhnul – což není zas tak snadné, když žijete na lodi. Nevysvětlená ztráta nejlepšího přítele mě hluboce zasáhla, ale to, co se stalo o několik týdnů později, bylo mnohem horší. Trvalo mi dlouho, než jsem se z jeho zrady vzpamatovala. Neměla jsem jinou možnost než zatvrdit vůči němu své srdce.

„Skákat se nechystám, jestli ti dělá hlavu tohle.“ Ani se nenamáhám tlumit jedovatost ve svém tónu, protože i on sakra dobře ví, že tohle opravdu udělat nehodlám.

Nezareaguje vůbec nijak. Když se ke mně otočí, ve tváři nemá ani záchvěv viny.

„Uděláš to? Vezmeš si ho?“

„A jak jsi přišel na to, že mám na výběr?“

Oba ztichneme a s tím, jak se kolem postupně vytrácí světlo, se mi na mysl vkradou vzpomínky na to, jak jsme se s Bronnem chodili dívat na hvězdy. Kdysi jsem mu svěřovala všechna svá tajemství, včetně svého strachu z vody. Bojovali jsme proti němu tak, že jsme lehávali na palubě a on mi vyprávěl, že jsou hvězdy jako námořní mapy, které odráží moře, po nichž se plavíme. Že když se člověk ztratí, hvězdy ho zavedou domů. Byla jsem z toho zmatená, protože *Panna* byla můj domov a já byla na její palubě. Tak jak bych se mohla ztratit?

Znovu na něj pohlédnu a pocítím jeho zradu surověji než kdykoli předtím. Jeho tvář, která byla kdysi otevřená

a vřelá, je teď zatvrzelá a nepoddajná. A pro mě zcela nepřístupná.

Odvrátím se a zaženu vzpomínky tam, odkud přišly. „Jako by ti to nebylo úplně jedno. Nech mě na pokoji, Bronne.“

Zvuk neznámé obuvi na podlaze mě donutí vzhlednout, abych se podívala, kdo další unikl té frašce uvnitř. K mému překvapení mě přišel hledat princ Torin. Nějak cítím, že není zdvořilé sedět před členem královské rodiny na bobku, a tak se zvednu a snažím se u toho nezapoknout o vlastní sukni.

„Tak tady jsi.“ Princ Torin letmo pohlédne na Bronna. „Omluvíš nás?“

Bronn ale místo toho, aby odešel, popojde blíž ke mně. „Mám rozkaz zůstat s ní.“

Nedokážu se rozhodnout, co je horší: slyšet ho přiznat, že je tu na otcův rozkaz, nebo to, že se odvážil odporovat princovi.

Torina to očividně zaskočilo taky. Vzдор nečekal. „Bude se mnou v naprostém bezpečí, to ti zaručuju.“

Byla jsem v naprostém bezpečí bez obou dvou, vypadají ale, že je to momentálně vůbec nezajímá.

Bronn si založí ruce. „Přesto zůstanu.“

Mezi dvěma muži stojícími proti sobě se rozhostí hrobové ticho. Dívám se hned na Torina, hned na Bronna a srším vzteky. Kdo si sakra myslí, že jsou?

„Zmije se zodpovídá králi, takže se zeptám ještě jednou. Omluvíš nás?“ Torin je zdvořilý, ale neústupný a přijde mi zvláštní, že se vůbec nebojí. Obzvlášť když nikde kolem nevidím jeho mrzutého osobního strážce. Zdá se, že jsou zvěsti o jeho zbabělosti nepodložené.

„Já jsem jeden z Hadů, ne Zmije. A ty nejsi král.“

Tak to už by stačilo. „Bronne, můžeš jít. Já a princ se bez tebe obejdeme.“

Otevře pusou, aby protestoval, já ho ale předběhnu.

„Nepotřebuju tě. Chci, abys odešel.“ Vyzní to příkřeji, než jsem původně zamýšlela. Jsou v tom cítit roky hořkosti.

Chvilíčku na mě jen tiše, bezvýrazně zírá a pak zamrká a přikývne. „Má paní.“ Ta slova překypují sarkasmem, a když se dá na odchod, musím spolknout odseknutí, které bych za ním nejradši zavolala.

Místo toho se unaveně usměju na Torina, a pokusím se tím omluvit Bronnovo chování.

Torin zvedne obočí. „Takže tohle je nejlepší zabiják tvého otce?“

„Ano. Myslím, že mu ten titul trochu stoupl do hlavy.“ Doufám, že se usměje i on na mě, ale neudělá to. Stejně jako Bronn je naprosto nečitelný.

Muž, kterého si mám vzít, se opře o zábradlí. Udělám to samé a zaposlouchám se do tichých nárazů vln do boků lodě. Nejspíš bych s ním měla promluvit, nenapadá mě ale, co bych měla říct.

Ukáže se, že nemusím, protože on promluví první. *„Když nebe potemní a měsíc se skryje před světem, vody se uklidní. Ztichnou. Veškerá magie ustane, zamrzne, neboť dnes se na lov vydává Noční lovec.“*

Cituje jeden z příběhů, které mi vykládala Grace, jeden z mých nejoblíbenějších.

„Jeho kořist: ďábel sám. Obrovský, nelítostný ďábel. A někde ve vlnách zavylo monstrum.“ Dokončím pasáž místo něj. Možná na těch klepech o učenci něco bylo.

Uznale pokývá. „Takže. My se máme brát.“

Dech se mi zasekne kdesi v hrdle. „Evidentně.“

Trošku zvednu hlavu, abych se na něj podívala, zjistím ale, že mě upřeně pozoruje. Opravdu je neobyčejně pohledný, pleť má lehce opálenou, až je skoro tak hnědá jako moje. Podívám se mu do očí a nedokážu setrást pocit, že dělá přesně to co já: snaží se přecíst svůj protějšek. Vzduch mezi námi šumí nedůvěrou.

„Bude ti to chybět?“ zeptá se a neurčitě mávne rukou k lodi, moři, mému životu. „Nebo ti bude přepych paláce vyhovovat víc?“

V jeho slovech je téměř náznak pohrdání, ale odmítám jakoukoli narážku na to, že bych ho snad měla využívat k tomu, abych pro sebe získala pohodlnější živobytí. Protože mně připadá, že mě jen přesouvají z jednoho vězení do druhého.

Oplatím mu stejnou mincí: „Myslím, že by od nás obou bylo bláhové předstírat, že na tom, co chci já, záleží.“

Zatímco si mě měří pohledem, na nose se mu objeví malinkatá vráska. Vypadá to, že se chystá něco říct, pak ta chvíle ale pomine, on ode mě poodstoupí a já si uvědomím, že už nejsme sami. Na palubě se shromažďují někteří z jeho strážců i mužů mého otce.

„Je načase,“ řekne Torin a já se zamračím, protože nechápu, co tím myslí. A pak mi to dojde. Ne. Určitě ne. Svět se mi právě převrátil vzhůru nohama, a tak mě ani nenapadlo pomyslet na to, co se podle tradice Zmijí má dnes večer stát. Vždycky jsem si myslela, že je to vymyšlená povídačka, která měla zajistit, aby byli králové pro Zmije vždycky na prvním místě. To nemůže být pravda. Poprvé je ale výraz na Torinově tváři naprosto nezaměnitelný a já pochopím, že byl předem varován. Žaludek se mi hrůzou obrátí naruby, a kdyby bylo kam utéct, utekla bych.

Na palubu právě přichází můj otec, tváře má z pití zardělé, oči podlité krví a kývne na nás, abychom k němu přistoupili.

Nemůžu dělat nic než poslechnout.

Když k němu Torin a já dojdeme, posádka kolem nás vytvoří kruh.

Obřad poutání začal.

Nevím, kam s očima, jen doufám, že nikdo nepozná strach, který se mi šíří po kůži jako vyrážka. Zírám přímo před sebe, dokud mi oči vším tím úsilím trochu nezvlhnou. Protože vím, co přijde, a vím, že nemám kam utéct. Možná mi oči neslíz námahou. Možná jsou to slzy, které se snažím potlačit. Teď se k nám blíží Cleeve a na stříbrném podnose přináší řetěz tvořený mnoha žhnoucími články. Právě je vytáhli z ohně. Jen pohled na řetěz ve mně rozpoutá nefalšovanou paniku.

Otec si nasadí silné rukavice a požádá mě, abych zvedla levou ruku, Torin pravou. Přitiskneme zápěstí k sobě a možná to, že bych se radši rozběhla, vrhla se přes palubu a zemřela smrtí, které se bojím ze všeho nejvíc, nějak prosakuje mou pokožkou, protože se na mě k mému údivu Torin podívá.

„Dýchej,“ zašeptá tak tiše, že jsem si to možná jen představovala. Na zlomek vteřiny v něm není žádná faleš, žádná přetvářka. Jsme prostě dva lidé, kteří mají společně sdílet bolest, a já na něj soudržně kývnu.

Otec teď v rukou třímá žhavý řetěz a pečlivě ho začne omotávat kolem našich natažených zápěstí, čímž je spojí dohromady. Pronikavá bolest přijde okamžitě. Žhavý kov se propaluje masem, zažírání se do kůže a zanechává za sebou stopu. Zatnu celé tělo a donutím se necuknout. Neukážu slabost. Nedovolím otci věřit, že vyhrál.

„Všichni se stáváte svědky stvrzení jejich slibu.“ Hlas mého otce se nese večerním vzduchem, posvátnost toho okamžiku ovšem trochu ruší jeho opilé mumlání. „Zmi- je a královský rod se stanou jedním, jejich těla pone- sou cejch na znamení jejich slibu.“ Při těch slovech řetěz zvedne a odtrhne s ním i kusy naší kůže.

Je to bolest, jako by se mi do ruky zařezávaly tisíce nožů a já rychle spustím ruku dolů, protože se na ránu nechci dívat, nechci vědět, kolik kůže mi teď chybí. Polknu příval nevolnosti a vzlyk, který ji doprovází. Pokud Torina ten barbarský rituál jakkoli vyvedl z míry, nedává to na sobě znát. Poděkuje mému otci za požehnání našemu chysta- nému svazku a prohlásí budoucnost Východních ostrovů díky silnému spojení našich rodů za zaručenou.

Ode mě se žádný proslov neočekává, a ačkoli mi vět- šinou vadí, že mě přehlížejí, jsem za to tentokrát vděčná. Nemám vůbec nic, co bych řekla.

Na palubu přinesli další rum a číše se opět plní, připíjí se na náš obřad poutání. Mně rum opět nikdo nenabíd- ne, ačkoli by mi pomohl otupit bolest. Místo toho se ze všech sil snažím vyhnout se pohledu Grace. Cítila jsem na sobě po celou dobu její oči, ale neodvážila jsem se na ni podívat, protože se bojím, že bych se kvůli její lítosti neovládla. Kdybych ztratila nervy, jen bych tím upevnila otcovu moc nade mnou, jen bych tím přitáhla smyčku. Nic by mu neudělalo větší radost než mě potrestat za to, že bych ukázala slabost.

Pohledem místo toho spočinu na Torinově zamrače- ném osobním strážci, který jako jediný kromě mě také nepije. Vůbec se nesnaží zamaskovat své zhnusení nad tou podívanou. Dovedu si představit, že dívat se na to, jak jeho prince zjizvili, i když s jeho souhlasem, musí jít

proti všem jeho instinktům, a ačkoli ke mně nevyšle jakýkoli náznak přátelství, uvědomím si, že ho za jeho odanost respektuju.

Naopak Bronn pije dost za nás oba. Stojí mimo dav a i z dálky vidím, jak se mu v očích nebezpečně blýská. Nikdo ho dnes večer provokovat nebude, ne, když by se tak očividně rád popral. Nedokážu se rozhodnout, jestli jsem ráda, že se cítí pod psa, nebo mi vadí, že může zuřit otevřeně, zatímco já se neodvážuju pohnout, promluvit nebo jen nadechnout, aby snad někdo neodhalil jakýkoli náznak zranitelnosti.

Rum nakonec dojde a princ Torin se se mnou přijde rozžehnat.

„Zdá se, že je načase, abych se rozloučil,“ řekne a jeho výraz neprozrazuje nic o bolesti, kterou musí prožívat. Není v něm ani stopa po muži, kterého jsem na okamžik zahlédla za tou královskou fasádou během našeho sdíleného utrpení. „Doufám ale, že mě budeš moci brzy navštívit v paláci, snad až tvůj otec oznámí datum naší svatby, a já ti tak budu moci oplatit pohostinnost.“

„Děkuji.“

„Do té doby sbohem,“ řekne, lehce na mě kývne a vrátí se ke svým mužům.

Když je loučení u konce, dá se královská výprava na odchod. Ren zvedne kotvu a zanedlouho je princova loď s lucernami zářícími do tmy jen maličkou tečkou na obzoru. Na palubě *Panny* nejsou rozsvícené žádné lucerny. Naše loď je raději neviditelným predátorem. Otec se vydá do své kajuty, aniž by mi řekl jediné slovo vysvětlení, poděkování, omluvy. Ne že bych to čekala.

Jakmile není nutné, abych se na palubě dál zdržovala, vydám se do své kajuty. Zápěstí mě pálí stejně strašně

jako otcova zrada. Když konečně osamím a jsem bez dohledu, začnu rychle dýchat a ovládne mě panika. Ale vlny emocí, které se přese mě valí, mi nejsou povědomé. Pak si uvědomím, že to není panika. Zuřím. Mám takovou zlost, že se jí div neudávím. Všechn vztek potlačovaný po celá léta teď protrhl hráz a zaplavuje mě.

Zoufale toužím dostat se z těch pitomých šatů, snažím se je servat. Dostat je dolů je skoro stejně těžké, jako předtím bylo oblékání. Když už jsem jen ve spodním prádle, popadnu nůž a se vzteklým zavytím ho vrhnu proti zdi. Zasáhne přesný střed útržku látky, který se zachytil o třísku dřeva, a já se navzdory své náladě usměju. Léta trénování hodů na terč se vyplatila a jen máloco nedokážu trefit s naprostou přesností. To je něco, o čem otec nemá ani ponětí. Dojdu ke stěně, vysvobodím nůž ze dřeva a pak to zkusím znovu, tentokrát se zavřenýma očima. Znovu, znovu, znovu házím čepelí do stěny a ta pokaždé zasáhne svůj cíl. Uspokojení přebije obavy. Aspoň na okamžik. Když skončím, je už pozdě. Vztek ve mně pořád vře, aspoň jsem ale unavila tělo.

Musím si s otcem promluvit. Musím vletět do jeho kajuty, říct mu od plic, co si myslím o jeho plánu bez varování mě provdat, a vyžádat si na něm svobodu a možnost dělat svá vlastní rozhodnutí. Ale neudělám to. Protože si pamatuju, co se stalo naposled, když jsem otevřeně řekla svůj názor a vzepřela se jeho plánům.

Bylo mi tehdy třináct a měla jsem života na *Panně* po krk. Ačkoli jsem vždycky toužila po životě na pobřeží, dal mi otec najevo, že to vzhledem k počtu jeho nepřátel nepřichází v úvahu, protože bych nebyla v bezpečí. Na pevninu jsem mohla vstoupit jen dvakrát, pokaždé to bylo na Prvním ostrově a pokaždé mě doprovázela početná

stráž. Blížili jsme se ke Čtvrtému ostrovu, měli jsme tam tehdy pro krále něco vyřídit, a v nějakém záchvěvu šilentství jsem si namluvila, že otci záleží na tom, co si myslím. Toužila jsem po moci a upřímně řečeno i po pozornosti, a tak jsem předstoupila před otce a zpochybnila jeho rozhodnutí. Proč bych se po ostrovech nemohla pohybovat volně? Jsem koneckonců jeho dědička. Neměla jsem si dělat iluze o tom, co bude následovat. Zнала jsem přece z první ruky, co je za člověka, a věděla jsem, že si koleduju o výprask. Nějak jsem si ale myslela, že proto, že jsem jeho dcera, ujdu přísnému trestu. Že by své malé holčičce nikdy doopravdy neublížil.

Měla jsem pravdu. Místo toho nařídil ke stěžni připoutat jednoho mladého člena posádky a Cleeve zbičoval místo mě jeho. Ten chudák za mě dostal čtyřicet ran, které mu rvaly maso z těla. Měly mi připomenout, abych držela pusu zavřenou, dělala, co mám, a respektovala svého otce. Když Cleeve skončil, byl námořník jen tak tak při vědomí a jeho rozdrásaná záda připomínala krvavou kaši. I když mě poslali do kajuty, později jsem se vyplížila na dolní palubu do prostor, kde spává posádka, a našla ho v jeho kóji, kde ležel na břicho a naříkal. Když jsem se mu pokusila omluvit, spustil se příval nadávek, které mě nenechaly na pochybách o tom, co si o mně myslí. Nedlouho potom umřel, naštěstí ne na následky bičování, ale během mise, a ačkoli jsem se za to styděla, byla jsem ráda, že jeho pohrdání nemusím dál snášet.

V následujících letech jsem se naučila ovládat. Zjistila jsem, jak je důležité umět mít pusu na zámek a nechávat si své názory pro sebe. Víím, že jít teď za otcem a prosit ho, aby své rozhodnutí přehodnotil, nemá smysl.

Převalím se na lůžku čelem ke zdi. Možná bych to ani chtít neměla. Možná je sňatek mým únikem. Tady ale aspoň znám pravidla hry, vím, co musím dělat, abych přežila. Odejít z *Panny* neznamená konec hry, ale změnu pravidel, a jak si pak dokážu zajistit bezpečí?

A když uteču?

Inu, dezerce je rovna vzpouře, takže by mě uštvali k smrti.

Divoké houpání závěsného lůžka mě probudí z neklidného spánku. Venku zuří bouřka a nad sebou slyším křik, jak se posádka pokouší udržet si kontrolu nad lodí. Pevně zavřu oči a přeju si, aby to brzo skončilo. Pravidla mého otce jsou jasná. V noci nemám za žádných okolností dovoleno vycházet z kajuty a pokaždé, když se za tmy rozpoutá takováhle bouře, mám strach, že loď půjde ke dnu a já zůstanu bezmocně lapená v podpalubí.

Ale jak tak dál ležím, rozhodnutá ignorovat bouření živlů, donese ke mně vítr ještě jiný zvuk. Nárazy ocele o ocel. Vmžiku se posadím, pozorně se zaposlouchám a po vteřinovém zaváhání se obleču, popadnu nůž a zamírím na palubu.

Další z otcových pravidel zní, že když vykonáváme misi, musím zůstat ve své kajutě. Pro mé vlastní bezpečí. O žádné aktuální misi ale nevím, takže předpokládám, že na nás někdo zaútočil. Což se nestává. Nedokážu si představit, kdo by mohl mít k útoku na Zmiji dost odvahy, v žádném případě ale nebudu dřepět v podpalubí, když loď potřebuje bránit. A technicky vzato otcovy rozkazy neporušuju, protože nikdy nespécifikoval, co bych za těchto okolností měla dělat. Ne že bych plánovala, že se potkáme.

Venku mě uvítá chaos. Vedle naší lodě je jiná a hákovací lana ji pevně poutají k *Panně*, aby nemohla uniknout, zatímco Hadi útočí na její posádku. Můj omyl je až bolestně jasný. Z nějakého důvodu mi o téhle misi nikdo neřekl, je ale úplně jasné, že ten, kdo útočí, jsme my.

Neměla bych tu být.

Hustý déšť blokuje měsíční svit a loď se houpe tak divoce, že mám problém udržet se na nohou. Zásadčí posádka jako by si toho ani nevšimla.

Můj otec je na zadní palubě a bojuje se třemi muži najednou, svou šavlí bez námahy odráží jejich výpady. Tyčí se nad nimi a jeho holá hlava v temné noci září. Nikdy jsem ho neviděla živějšího. Pohrává si s těmi ubožáky jako kočka s myší a dává jim falešnou naději, ale ještě než se otočím, všechny tři účinně a brutálně popraví.

Cleeve je přišpendlený k hlavnímu stěžni, nemá zbraň a jeho protivník právě pozvedá meč k poslední smrtící ráně. Cleeve se ale nehodlá vzdát bez boje. Nakloní se dopředu, zakousne se svému soupeři do hrdla a vyrvé z něj kus masa. Krev vystříkne skoro až k místu, kde stojím.

Zděšeně sebou nad tím barbarstvím trhnu. Nechci být nikde poblíž Cleeva, a pokud mě tu otec chytí, dost možná mě čeká podobný osud. Užju se chystám uniknout zpátky do podpalubí, když blesk osvětlí hromadu krabic, zpoza níž zírám pár dokořán vytřeštěných očí. Toby. Co tu dělá? Vlny narážejí do paluby, mořská voda se mísí s krví a klouže to, takže mám co dělat, abych neupadla, zatímco spěchám k místu, kde je Toby schovaný. Přidřepnu si a natáhnu k němu ruku.

„Pojď se mnou.“ Musím křičet, aby mě přes bouřku slyšel.

Zavrtí hlavou, má příliš velký strach, než aby se pohnul.

„Bude to v pořádku,“ řeknu mu. „Slibuju.“

Na chvíličku mám strach, že se ani nepohne, nakonec mě ale vezme za ruku a já mu pomůžu z jeho skrýše.

Běžíme ke vstupu do podpalubí a já Tobyho před masakrem okolo nás chráním vlastním tělem. Zmizí v podpalubí a já se užuž chystám udělat to samé a slézt po žebříku za ním, když mě kdosi zezadu popadne. Silná, neznámá paže mě tvrdě stáhne zpátky a já kopu a zmítám sebou, abych se vymanila z útočnickova železného sevření. Od sud se nedokážu zapřít tak, abych dokázala uniknout, v ruce mám ale ještě pořád nůž, a tak ohnu zápěstí a oženu se po tepně na jeho paži.

Okamžitě mě pustí a já se bleskově otočím čelem k němu. Zjistím, že mu dosahuju někam k pasu a s tím, jak můj pohled stoupá vzhůru, naprázdno polknu. Je to jeden z největších chlapů, jaké jsem kdy v životě viděla, hora svalů tvrdých jako kámen. Z otevřené rány mu tryská krev, stéká mu po paži a prstech na palubu, nevypadá ale, že by ho zranění jakkoli znepokojovalo. Jenom našťvaně.

Skočí po mně a já se mu vrhnu mezi nohy, během skluzu mu čepelí proříznu jedno z obrovských stehen. Zaúpí, ale ani to s ním nehne, jen se otočí a ožene se po mně mečem. Skrčím se, abych se mu vyhnula. Můj nůž se meči nevyrovná – potřebuju, aby o něj přišel. Při následujícím výpadu tedy zaútočím na ruku, prudce ho zasáhnu do kloubů. Meč se zazvoněním dopadne na palubu a já vyrazím znovu, on mě ale popadne za zápěstí a drží mě na místě. Pokusím se osvobodit, nedokážu se ale nohama pořádně zapřít, takže jen taktak zvládám stát vzpřímeně. Ačkoli je moje levačka slabší, napřáhnu se, abych ho praštila, chytí mě ale i za druhé zápěstí. Bolesťivý tlak na popáleninu málem způsobí, že omdlím. Jsem v pasti, je to dočasná remíza, a ačkoli jsem to já, kdo drží zbraň, vím, že je o hodně silnější a že prohraju.

Do *Panny* se opře prudký vítr a pohled mi padne na hromadu sudů opodál. Poryvy větru povolily lana, která je poutala, takže se co nevidět rozkutálí. Zatnu zuby, pokouším se dál udržet nerozhodné postavení a o vteřinu později se sudy skutečně začnou valit naším směrem. Útočníka rozptýlí na dost dlouho na to, abych mu vytrhla pravačku, ale jeho tlak na mé levé popálené zápěstí je příliš silný, drží mě příliš pevně, a tak dál stojím po jeho boku. Sudy do nás narazí a přimáčknou nás k zábradlí. Bok lodi je ponořený tak hluboko ve vodě, že nás náraz nese dál, a než se nám podaří čehokoli se zachytit, letíme přes palubu.

Síla nárazu mi vyrazí z plic všechn vzduch, takže když mé tělo přeletí zábradlí, nedokážu ani vykřiknout. Připravím se na ledové objetí oceánu, to ale nepřijde. Chvilí mi trvá zorientovat se a uvědomit si, co se stalo. Jsem vzhůru nohama, narážím do boku *Panny* a jediné, co mě drží, jsou mé šaty, které se zachytily o lanová. Můj soupeř takové štěstí neměl – oceán už ho pohltit. Úleva ale nemá dlouhého trvání, protože okamžitě uslyším, jak se látka silou gravitace a mou vahou trhá. Horečně se pokusím napřímit se, loď se ale pořád zmítá v bouři a co chvíli mě do obličeje udeří příval slané vody, takže hrozí, že se utopím, i když jsem do moře nespadla.

Panika zaplaví mé hrdlo stejně jako slaná voda a rozkašlu se. Nikdo neví, že tu jsem. Nevykřikla jsem, abych na sebe upozornila. A vím, že do chvíle, než to šaty vzdají a můj odklad bude u konce, zbývají jen vteřiny. Smrt, které jsem se vždycky bála, mě očekává. Naposledy se zoufale pokusím něčeho chytit, ale místo toho se jenom tváří prudce uhodím o bok *Panny*. Krev se mísí s vodou a dere se mi do plic.

Přidušená a oslepená slanou vodou jen taktak zaslechnu, jak někdo volá mé jméno. Myslím si, že si to jen představuju, ale volání neustává a pak ucítím tahání za šaty a jak mě někdo drží za nohu. S neskutečným úsilím se napřímím a uvidím Bronna, jak se mě snaží vytáhnout. Jeho hlas se utápí v hučení vody. Natáhnu ruku, jak nejdál dovedu, dokud se moje pokožka nedotkne jeho. To mu stačí, aby mě vytáhl nahoru, a v následující vteřině jsem zpátky na palubě v jeho náručí. Na chvíli jako by všechno ustalo. Pak se vzpomatuju a odstrčím ho od sebe. Právo dotýkat se mě ztratil už dávno, a i přestože mi zachránil život, zuřím.

„Co...?“ řekne Bronn, který málem ztratil rovnováhu. Očividně čekal trochu víc vděčnosti.

„Nepotřebuju tvoji pomoc.“ To je bohužel nehorázná lež, což mě naštvě ještě víc.

Vedle mě se objeví Grace, zastavuje mi krvácení z nosu. Celkem určitě ho mám zlomený. „Co tady děláš?“ To, že mě našla uprostřed tohoto zmatku, ji stejnou měrou překvapuje a znepokojuje.

„Zbláznila ses?“ Bronn si Grace vůbec nevšímá a všechny vztek si nechává výhradně pro mě. „Zrovna jsem ti zachránil život.“

„Takže proto jsi to udělal? Aby sis mě zavázal? Jak jsi věděl, že jsem spadla přes palubu?“ Cítím vinu, už když mi ta slova vycházejí z úst, ale proč mě ze všech lidí na světě musel zachránit zrovna on?“

„Ty jsi neskutečná!“ zařve na mě. „To bys byla radši, kdybych tě nechal umřít?“

No, nebylo by to poprvé, zaječím na něj v duchu.

Nahlas se vzdám ale jen na: „Prostě se ode mě drž dál.“

Bronn zavrčí. „Milerád. Tvůj princ nemá zač.“

Grace si odkašle a upře na mě pohled, který v sobě dokonale kombinuje obavy a frustraci. Pomůže mi na nohy.

„Je tohle vážně ta nejlepší chvíle na hádky?“ zeptá se a má pravdu. Kolem zuří bitva a bouřka, což znamená, že teď máme důležitější věci na práci. „Pojď se mnou,“ řekne mi a spěšně mě odvádí do mé kajuty.

Ohlédnu se přes rameno za Bronnem, je už ale pryč, ztracený v moři lidí. Místo toho zahlédnu jednoho z padlých námořníků – nepatřil k nám. Leží na břiše, takže je vidět jeho uniforma, a jsem si skoro jistá, že má na sobě emblém královské flotily. Ale to přece nedává smysl. Jsou to naši spojenci, ne nepřátelé – přestože ten vztah není vždycky zrovna přátelský.

Je to už dlouho, co Zmije vedly královskou flotilu. Teď s nimi spolupracujeme na ochraně Ostrovů: oni dělají čest králi, zatímco my se vypořádáváme s tou méně příjemnou stránkou věci. Většinou se od sebe držíme dál, naše mise se nikdy nepřekrývají. Když král vydá rozkazy, uposlechneme je a na oplátku si můžeme dělat co chceme – a to, co chce můj otec, je být obávaný. Flotila by byla radši, kdybychom vůbec neexistovali, ale král má rád po ruce někoho, kdo za něj odvede špinavou práci. Možná nemáme stejnou taktiku, ale náš cíl je v podstatě totožný: chránit krále a mír na Ostrovech.

Otázkou ovšem zůstává, proč jeden muž z jejich řad leží mrtvý na naší palubě?

Grace znovu promluví, až když jsme v bezpečí mojí kajuty. „Co sis myslela?“

„Jsem v pořádku, nemusíš si dělat obavy.“ Popadnu hadr a přitlačím si ho na nos.